

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj Pr-16647/2021-14

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski radni sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Vandi Mostovac, u pravnoj stvari I.-tužitelja Marka Penave iz Gornjeg Stupnika, Selište 17, OIB: 61863264000, II.-tužiteljice Karmen Drokan iz Slatine, Nikole Šubića Zrinskog 52, OIB: 61176105633, i III.-tužiteljice Marije Dunder iz Gornjeg Stupnika, Voćarska Ulica 2, OIB: 17915328635, svi zastupani po punomoćniku Mati Knezoviću, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika Kliničkog bolničkog centra Zagreb, Zagreb, Kišpatićeva 12, OIB: 46377257342, zastupanog po punomoćniku Žarku Smolčiću, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Smolčić i partneri d.o.o. iz Zagreba, radi kršenja prava iz radnog odnosa, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene 23. ožujka 2026., dana 29. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

“1. Dužan je tuženik, Klinički bolnički centar Zagreb, omogućiti prvotužitelju, Marku Penavi, obavljanje poslova njegovog radnog medicinska sestra – tehničar, Klinika za onkologiju, Zavod za internističku onkologiju, Odjel za urogenitalne tumore, sukladno ugovoru o radu bez prethodnog testiranja PCR ili drugim testom na SARSCoV-2 u roku od 8 dana od dana pravomoćnosti presude pod prijetnjom ovrhe.

2. Dužan je tuženik, Klinički bolnički centar Zagreb, omogućiti drugotužitelju, Karmen Dokan, obavljanje poslova njezinog radnog medicinska sestra – tehničar, Klinika za onkologiju, Zavod za radijacijsku onkologiju, sukladno ugovoru o radu bez prethodnog testiranja PCR ili drugim testom na SARS-CoV-2 u roku od 8 dana od dana pravomoćnosti presude pod prijetnjom ovrhe.

3. Dužan je tuženik, Klinički bolnički centar Zagreb, omogućiti trećetužitelju, Mariji Dunder, obavljanje poslova njezinog radnog medicinska sestra – tehničar, Klinika za kirurgiju, Zavod za dječju kirurgiju sukladno ugovoru o radu bez prethodnog testiranja PCR ili drugim testom na SARS-CoV-2 u roku od 8 dana od dana pravomoćnosti presude pod prijetnjom ovrhe.

4. Dužan je tuženik tužiteljima nadoknaditi troškove ovog parničnog postupka.”

r i j e š i o j e

I Odbija se privremena mjera koja glasi:

1. Određuje se privremena mjera tako da je protivnik osiguranja, Klinički bolnički centar Zagreb, omogućiti predlagatelju osiguranja, Marku Penavi, obavljanje proslova njegovog radnog medicinska sestra – tehničar, Klinika za onkologiju, Zavod za internističku onkologiju, Odjel za urogenitalne tumore, sukladno ugovoru o radu bez prethodnog testiranja PCR ili drugim testom na SARS-CoV-2 u roku od 24 sata od dana zaprimanja ove odluke pod prijetnjom ovrhe i izricanja novčanih kazni sukladno Ovršnom zakonu.

2. Određuje se privremena mjera tako da je protivnik osiguranja, Klinički bolnički centar Zagreb, omogućiti predlagatelju osiguranja, Karmen Drokan, obavljanje proslova njezinog radnog medicinska sestra – tehničar, Klinika za onkologiju, Zavod za radijacijsku onkologiju, sukladno ugovoru o radu bez prethodnog testiranja PCR ili drugim testom na SARS-CoV-2 u roku od 24 sata od dana zaprimanja ove odluke pod prijetnjom ovrhe i izricanja novčanih kazni sukladno Ovršnom zakonu.

3. Određuje se privremena mjera tako da je protivnik osiguranja, Klinički bolnički centar Zagreb, omogućiti predlagatelju osiguranja, Mariji Dunder, obavljanje proslova njezinog radnog medicinska sestra – tehničar, Klinika za kirurgiju, Zavod za dječju kirurgiju, sukladno ugovoru o radu bez prethodnog testiranja PCR ili drugim testom na SARS-CoV-2 u roku od 24 sata od dana zaprimanja ove odluke pod prijetnjom ovrhe i izricanja novčanih kazni sukladno Ovršnom zakonu.

II Nalaže se I.-tužitelju Marku Penavi iz Gornjeg Stupnika, Selište 17, OIB: 61863264000, II.-tužiteljici Karmen Drokan iz Slatine, Nikole Šubića Zrinskog 52, OIB: 61176105633, i III.-tužiteljici Mariji Dunder iz Gornjeg Stupnika, Voćarska Ulica 2, OIB: 17915328635, naknaditi tuženiku Kliničkog bolničkog centra Zagreb, Zagreb, Kišpatićeva 12, OIB: 46377257342, trošak parničnog postupka u iznosu od 691,36 eura. zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 29. svibnja 2026. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelji u tužbi i tijekom postupka navode da su zaposlenici Kliničkog bolničkog centra Zagreb (daje, KBC) i to: Prvotuzitelj je zaposlenik tuženika od 4. travnja 2015. na radnom mjestu medicinska sestra – tehničar, Klinika za onkologiju, Zavod za internističku onkologiju, Odjel za urogenitalne tumore Dokaz: nesporno, Ugovor o radu od 1. travnja 2016. i 1. prosinca 2017. Drugotuzitelj na radnom mjestu medicinske sestre – tehničara od 1. lipnja 2020. na radnom mjestu medicinske sestre – tehničara, Klinika za onkologiju, Zavod za radijacijsku onkologiju. Dana 30. rujna 2021. tužitelji

su pravovremeno došli na posao. Međutim, poslodavac je spriječio dolazak na radna mjesta tužitelja tako da je na ulazu zatražena potvrda o cijepljenju, preboljenju ili negativnom PCR testu, a sve, navodno prema Odluci o uvođenju posebne sigurnosne mjere obveznog testiranja svih zaposlenika zdravstvenih ustanova, trgovačkih društava koje obavljaju zdravstvenu djelatnost te privatnih zdravstvenih radnika na virus Sars-CoV-2) i objavljena (Narodne novine 105/2021). Tužitelji su od osoba na ulazu u samu zgradu zatražili da im se identificiraju i da im pokažu ispravu temeljem koje su ovlašteni od njih zatražiti takve podatke, no navedene osobe nisu se identificirale niti su pokazale takve isprave. Tužitelji ističu da usprkos činjenici da su tužitelji od naprijed navedenih osoba zatražili da im se identificiraju kao ovlaštene osobe za prikupljanje njihovih osobnih podataka iste su traženo odbile. Davanje i prikupljanje osobnih podataka o zdravstvenom stanju pojedinca regulirano je člankom 37. st. 1. Ustava RH. Nadalje Uredba (EU) 216/679 Europskog parlamenta i Vijeća od 27., određuje zaštitu pojedinca s obzirom na obradu osobnih podataka temeljnim pravom, te ponavlja da svatko ima pravo na zaštitu osobnih podataka (1), te da su važna načela i pravila o zaštiti pojedinca u svezi s obradom osobnih podataka, pri čemu treba poštivati njihov prava i slobode (2). Isti dan (25. svibnja 2018.) stupio je na snagu i Zakon o provedbi Opće uredbe o zaštiti podataka (Narodne novine 42/18). Članak 146. Kaznenog zakona određuje kao kazneno djelo prikupljanje osobnih podataka (uključujući i podatke o zdravstvenom stanju) koji se prikupljaju protivno zakonu. Tuženik ni na koji način nije niti pokušao u zakonitom postupku utvrditi da smije prikupljati, obrađivati i distribuirati podatke o zdravstvenom stanju tužitelja. Dapače, tužitelji su poduzeli sve zakonom predviđene mjere da bi od tuženika dobili odgovore o navedenom prikupljanju osobnih podataka. Valja istaknuti da Agencija za zaštitu osobnih podataka preporučuje upravo da svaka osoba ima pravo zatražiti od onih pravnih osoba koje prikupljaju osobne podatke (i koje na to imaju pravo) da ih trebaju na jasan i sažet način informirati o uporabi tih podataka, što obuhvaća ove informacije, za koju će se svrhu vaši podaci koristiti, koji je pravni temelj za obradu vaših podataka, koliko će dugo vaši podaci biti pohranjeni, s kime će dijeliti vaše podatke, vaša osnovna prava u pogledu zaštite podataka, hoće li se vaši podaci prenositi izvan EU-a, vaše pravo na podnošenje pritužbe, kako povući privolu ako ste je dali, kontakt podaci organizacije/društva odgovorne za obradu vaših podataka. Tužitelji ukazuju i na Upit odnosan na obradu osobnih podataka u kontekstu cijepljenja i izdavanja COVID potvrda Agencije za zaštitu osobnih podataka, KLASA: 004 02/21-01/639, URBROJ: 567-14/06-21-02 od 23. srpnja 2021. godine, u kojemu stoji: "Kad govorimo o obradi osobnih podataka zaposlenika od strane poslodavca, bitno je za ukazati na definiciju privole u čl. 4. stavku 11. Opće uredbe o zaštiti podataka, iz koje je jasno da se valjana privola sastoji od određenih elemenata koji moraju biti ispunjeni. Dakle, iz navedene definicije je jasno da privola ispitanika znači svako: dobrovoljno; posebno; informirano i ; nedvosmisleno izražavanje želja ispitanika kojim on izjavom ili jasnom potvrdnom radnjom daje pristanak za obradu podataka koji se na njega odnose. Ako ispitanik nema istinski izbor i ako smatra da je obavezan pristati na obradu ili će u protivnom trpjeti negativne posljedice, privola neće biti valjana. (...) Slijedom navedenog, uvažavajući odredbe Opće uredbe o zaštiti podataka te imajući na umu da se u konkretnom slučaju radi o obradi osobnih podataka zaposlenika odnosno, da predmetno pitanje treba gledati i sa aspekta prava i obveza iz radnog odnosa u kontekstu primjene posebnih propisa, Agencija ukazuje da ne razabire zakonitu osnovu da poslodavac obrađuje podatke o tome dali je pojedini zaposlenik prebolio bolest uzrokovanu virusom COVID-19 ili je isti cijepljen. Iz citiranog Mišljenja je jasno vidljivo da tužitelji u predmetnoj situaciji nisu dužni dati podatke bez vlastite privole, niti

je prikupljanje podataka o cijepljenju ili oboljenju od COVID 19 bez njihove privole zakonito. U tom smislu je jasno da se nezakonitim instrumentom djelovanja diskriminira tužitelje i prisiljava ih se na radnje koje nisu dužni ispuniti po ugovorima o radu. Uz navedeno tužitelji su, dana 6. listopada 2021., nakon što su naprijed navedeno utvrdili kao kršenje njihovih osnovnih ljudskih prava, te činjenja niza kaznenih djela od strane poslodavca i osoba koje je nezakonito angažirao u sprječavanju dolaska na radno mjesto, izvijestio djelatnike PP Maksimir, koji su izišli na mjesto događaja i o tome sastavili zapisnik. Tužitelji su poduzeli i druge mjere propisane zakonom kako bi zaštitili svoje Ustavom zagarantirano pravo na rad. Naime, Ustav RH, svojim člankom 54. određuje sljedeće: članak 54. Svatko ima pravo na rad i slobodu rada. Svatko slobodno bira poziv i zaposlenje i svakomu je pod jednakim uvjetima dostupno svako radno mjesto i dužnost. Nadalje, Zakon o radu (Narodne novine 93/2014, 127/2017, 98/2019, dalje: ZOR) u članku 7. stavku 1., navodi sljedeće: članak 7. (1) Poslodavac je obavezan u radnom odnosu radniku dati posao te mu za obavljeni rad isplatiti plaću, a radnik je obavezan prema uputama koje poslodavac daje u skladu s naravi i vrstom rada, osobno obavljati preuzeti posao. Članak 8. ZOR-a navodi: članak 8. (1) U radnom odnosu poslodavac i radnik dužni su pridržavati se odredbi ovoga i drugih zakona, međunarodnih ugovora koji su sklopljeni i potvrđeni u skladu s Ustavom Republike Hrvatske i objavljeni, a koji su na snazi, drugih propisa, kolektivnih ugovora i pravilnika o radu. Dakle, tužitelji su dolazili na posao, no poslodavac im je, protivno naprijed navedenoj zakonskoj odredbi, odbio dati posao opravdavajući se navodnim svojim obavezama koje onemogućuju rad. Tužitelji su od dana 4. listopada 2021. svakodnevno dolazili na posao, no poslodavac je postupao istovjetno. Zbog navedenog su tužitelji svakodnevno ulagali i zahtjev za zaštitu prava radnika zbog povrede njihovih prava iz ugovora o radu i zakona o radu. Tužitelji su izvijestili tuženika o povredi njihovih neotuđivih ljudska prava zajamčenih odredbama Ustava Republike Hrvatske, zatim članak 3.1 i 14.1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, a u opisanim događajima počinjena su i kaznena djela opisana u Kaznenom zakonu, te prisila na medicinske postupke za koje je potreban slobodan i informirani pristanak, a što je protivno odredbi članka 5. Konvencije o zaštiti ljudskih prava i dostojanstva ljudskog bića u pogledu primjene biologije i medicine te Konvencije o ljudskim pravima u biomedicini, te upozoravajući da je PCR test invazivna metoda, rizična za ozljede. Poslodavac se do sada nije očitovao o zahtjevu radnika za zaštitu njihovih prava. Kao medicinski radnici, koji su i osobno uzimali PCR ili antigenske testove na COVID-19 postali su svjesni opasnosti za zdravlje navedenih testova, naročito ako se uzimaju učestalo, kao što bi bio slučaj kod njih. Za njih je uzimanje tih testova postalo neetično, a uz to je i opasno po zdravlje. Nadalje, poslodavac se poziva na odluku koja nije zakon, međunarodni ugovor, drugi propis, kolektivni ugovor i pravilnik o radu, a što je protivno odredbi članka 8. ZOR-a. Treba skrenuti pozornost da je Ministarstvo zdravstva RH donijelo Odluku o proglašenju epidemije bolesti COVID-19 uzrokovana virusom SARS-CoV-2, KLASA: 011 02/20-01/143, URBROJ: 534-02-01-2/6-20-01 od 11. ožujka 2020., pri tome se pozivajući na Zakon o zaštiti pučanstva od zaraznih bolesti (Narodne novine 79/2007, 113/2008, 43/2009, 130/2017 i 114/2018) i članak 197. Zakona o zdravstvenoj zaštiti (Narodne novine 100/2018 i 125/2019). Budući da ministar zdravstva, temeljem članka 3. Zakona o zaštiti pučanstva od zaraznih bolesti (Narodne novine 79/2007, 113/2008, 43/2009, 130/2017 i 114/2018), određuje Listu zaraznih bolesti, te da u trenutku donošenja spomenute odluke na Listi nije bilo covida pa je time i odluka ništava ex lege (po sili samog zakona). Dakle, iako zakon nije predviđao SARS-COV-2 kao zaraznu bolest Ministarstvo zdravstva je isto navedenim aktom proglasilo kao zaraznu bolest i razlog

za epidemiju naprijed navedenom odlukom. Tek Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti pučanstva od zaraznih bolesti (Narodne novine 47/2020), koji je stupio na snagu 18. travnja 2020. u više članaka navodi Sars-CoV-2 kao zaraznu bolest. Zakon o zaštiti pučanstva od zaraznih bolesti (Narodne novine 79/2007, 113/2008, 43/2009, 130/2017 i 114/2018) u članku 2. stavak 4. predviđao je da ministar zdravstva proglašava epidemiju na određenom području. Međutim, Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti pučanstva od zaraznih bolesti (Narodne novine 47/2020), svojim člankom 1. promijenio je ovlast ministra da proglasi epidemiju. Tim Zakonom određeno je sljedeće: Ministar nadležan za zdravstvo (u daljnjem tekstu: ministar), na prijedlog Hrvatskog zavoda za javno zdravstvo, posebnom odlukom proglašava opasnost od epidemije zarazne bolesti te određuje zaraženo, odnosno ugroženo područje. Odluka kojom se proglašava opasnost od epidemije zarazne bolesti objavljuje se u »Narodnim novinama«. Iza stavka 4. dodaje se stavak 5. koji glasi: Vlada Republike Hrvatske na prijedlog ministra posebnom odlukom proglašava epidemiju zarazne bolesti te određuje zaraženo područje. Odluka kojom se proglašava epidemija zarazne bolesti objavljuje se u »Narodnim novinama«. Ističu da je općepoznato nastojanje Vlade da se cijepi gotovo sve stanovništvo. Pri tome su trenutno posebno na udaru zdravstveni radnici, te je odluka donijeta radi pritiska na zdravstvene radnike da se cijepe ili će u protivnom biti podvrgnuti opasnim, gotovo svakodnevnim, zahvatima. Stoga se radi o loše prikrivenoj diskriminaciji i ucjeni, te izazivanju straha. Ovakva politika ne samo da je diskriminatorna i u zakonima neutemeljena, nego ne pruža osnovne podatke o činjenicama kao koje su posljedice cijepljenja, a koje naprijed opisanog PCR (ili drugog) testa. Prema shvaćanju tužitelja oni su izvrgnuti zlostavljanju (PCR test, s oštećenjem zdravlja i nizu mogućih bolesti) ili eksperimentalnom cjepivu. Drugim riječima tužiteljima se ugrožava sloboda kao jedna od najviših ustavnih vrednota, pravo na zdrav život, te pravo na potpunu informaciju, a koje se očigledno svim sredstvima prikrivaju radi postizanja unaprijed određenog cilja, a taj je cijepljenje eksperimentalnim cjepivom. U protivnom stvoren je sustav straha, prisila, prikrivenih ili otvorenih sankcija, proglašavanja neodgovornima, pa čak i opasnim osoba koje se nisu voljne bespogovorno i bez ikakvih propitkivanja podvrgnuti naprijed navedenim pokusima i/ili oštećenjima vlastitog zdravlja. Međutim, Ustav zdravlje prepoznaje kao jednu od najviših vrednota ustavnog poretka i ove činjenice tužitelji smatraju općepoznatima, a posebno sudu. Tužitelji su teško diskriminirani, te im se u konkretnom slučaju krše odredbe Ustava RH (te odgovarajuće odredbe Europske konvencije o zaštiti ljudskih prava i drugih odredbi međunarodnih pravnih akata iz područja zaštite ljudskih prava). Tužitelji navedeno cjepivo smatraju eksperimentalnim i prema naprijed navedenoj odredbi Ustava nisu dužni sudjelovati ni na koji način u tom eksperimentu. Čak i pod pretpostavkom da je cjepivo uistinu učinkovito, da štiti od bolesti i da ne izazva nikakve neželjene posljedice, ne postoji obaveza na sudjelovanje u tom eksperimentu. Navedeno bi bilo protivno savjesti tužitelja, te njihovom vjerskom i filozofskom uvjerenju. Čak i pod pretpostavkom da su evidentno sve potpuno pogrešno procijenili ne bi u slobodnom društvu smjeli snositi nikakve posljedice, a posebno ne teške posljedice kojima im se prijeti otkazom ugovora o radu, te potpunim materijalnim slomom. Valja posebno uočiti snagu uvjerenja tužitelja koji su voljni riskirati svoj dobar posao. Nadalje, svaki zaposlenik prilikom zapošljavanja na određeno radno mjesto dužan je pribaviti uvjerenje o zdravstvenoj sposobnosti za određeno radno mjesto. Stoga ako sumnja na bolest dužnost radnika da provjeri svoje zdravstveno stanje. Ukoliko, pak, poslodavac ima sumnju da je zaposlenik bolestan dužan ga je poslati na liječnički pregled, a u krajnjem slučaju i na ocjenu radne sposobnosti. O tome mora izdati odgovarajući akt (odluku). Sve ovo

ukazuje i na nerazmjernost mjera koje poduzima tuženik prema tužiteljima čak i pod hipotetskom pretpostavkom zakonitosti naprijed odluke. Da bi poslodavac mogao prisiliti na testiranje, kao uvjet na pristup radnom mjestu, morao bi o tome donijeti zakonitu odluku. Dakle, o obavezama na radnom mjestu tužitelji su se s poslodavcem usuglasili Ugovorom o radu. U Ugovoru o radu takva obaveza ne postoji. Također obaveze na radu, ili u svezi s radom, regulirane su Zakonom o radu, te posebnim propisima kao što je Zakon o zdravstvenoj zaštiti, Zakon o zaštiti na radu, te raznim Pravilnicima poslodavca, Kolektivnim ugovorom i sl.. Dakle, obaveze tužitelja proizlaze iz ugovora (dakle slobodne volje ugovornih strana), općih pravnih akata, te akata poslodavca. Kod toga je važno da su viši pravni akti superiorni u odnosu na niže pravne akte. Ako poslodavac smatra da su se tužitelji dužni testirati PCR testom (ili neki drugi medicinskim testom ili zahvatom) isto može postići samo slobodnom voljom tužitelja (npr. izmjenom Ugovora o radu) ili da je takva obaveza propisana zakonom. Budući da se, prema odredbi članka 16. Ustava, slobode i prava mogu ograničiti samo zakonom, te da takvo ograničenje ne postoji, postupci prema tužiteljima su nezakoniti. Poslodavac se kod onemogućavanja pristupa na radno mjesto nije pozvao ni na jedan zakon, pa se radi o protuustavnom i protuzakonitom djelovanju. Dapače, na upozorenje tužitelja da im se krše prava iz radnog odnosa tuženik se nije očitovao, a što je u suprotnosti sa zakonskim obvezama tuženika. Ako je, dakle, poslodavac smatrao da su tužitelji dužni pri dolasku na posao učiniti nešto što je izvan Ugovora o radu i pozitivnih propisa morao je o tome pribaviti suglasnost tužitelja ili donijeti odgovarajući pojedinačni akt, a što nije učinio. Također je važna zdravstvena sigurnost PCR (ili drugog testa) testa. O tvrdnji da je PCR (ili drugi test kojim se zahvaća u nazofarinks) štetan za zdravlje smatramo da se radi o općepoznatoj činjenici. Također je velika većina hrvatskih državljana već testirana naprijed navedenim testom, te su iskustva vrlo neugodna a kod mnogih su izazvana krvarenja ili je nazofarinks na drugi način oštećen. Nadalje, odredbom članka 9 stavka 3 Zakona o radu navedeno je sljedeće: članak 9. 3. Ako je neko pravo iz radnog odnosa različito uređeno ugovorom o radu, pravilnikom o radu, sporazumom sklopljenim između radničkog vijeća i poslodavca, kolektivnim ugovorom ili zakonom, primjenjuje se za radnika najpovoljnije pravo, ako ovim ili drugim zakonom nije drukčije određeno. Članak. 7. stavak 4. Zakona o radu, među ostalim, navodi: Zabranjena je izravna ili neizravna diskriminacija na području rada i uvjeta rada. Također je važno skrenuti pozornost i na odredbe čl 51 Zakona o zaštiti na radu. Nadalje, nije sporna znanstvena činjenica da testovi pouzdano ne određuju je li testirana osoba zaražena covidom 19, te slijedom toga prenosi li bolest, pa je legitimno pitanje zašto se i cijepljeni ne podvrgavaju tom testu prilikom ulaza u bolnicu. Zato se može zaključiti da se nejednako postupa prema građanima koji su necijepljeni, a protežira se cijepljene, a posebno se vrši nezakonit i nemoralan pritisak da se tužitelji cijepi. Nadalje, članak 16 stavak 2. Ustava navodi sljedeće: Svako ograničenje slobode ili prava mora biti razmjerno naravi potrebe za ograničenjem u svakom pojedinom slučaju. Temeljno pravo i sloboda tužitelja je pravo na rad i slobodno obavljanje rada sukladno ugovoru o radu i zakonitom nalogu poslodavca. Poslodavac je odbio utvrditi razmjer mjere onemogućavanja rada i pristupa radnom mjestu. Kako se u ovom slučaju ne radi o bolesti koja masovno odnosi živote kao ni o cjepivu koje u značajnoj mjeri sprječava smrt ili teško oboljenje ili koje onemogućava prijenos bolesti i preko cijepljenih, nego se radi o bolesti koja ima broj teško oboljelih i umrlih u iznosu koji je usporediv s gripom te se radi o cjepivu koje sigurno omogućava prijenos bolesti preko cijepljenih (prema stožeru) ne postoji nikakva potreba da se cjelokupno pučanstvo cijepi niti dobrovoljno niti obvezno, a niti pučanstvo treba diskriminirati po toj činjenici. Stoga je poslodavac morao razmotriti

razmjernost primjene odluke na konkretan slučaj, pa i bez obzira je li odluka sukladna Ustavu i zakonima ili nije, a što je poslodavac grubo odbio, primjenjujući pri tome kruti formalizam u najboljem pravnom slučaju za poslodavca, a grubo kršeći niz ustavnih prava naprijed navedenih te čineći niz kaznenih djela u najgorem slučaju za poslodavca i njegove zaposlenike koji su tako kruto primijenili odluku u konkretnoj stvari. Odluka o uvođenju posebne sigurnosne mjere obveznog testiranja svih zaposlenika zdravstvenih ustanova, trgovačkih društava koje obavljaju zdravstvenu djelatnost te privatnih zdravstvenih radnika na virus SARS-CoV-2 je, kao što je iz naprijed navedenog izlaganja jasno, štetna, nerazmjerna, diskriminatorna i predstavlja udar na temeljne odredbe Ustava RH i temeljnih ljudskih prava i sloboda. Ističu i da poslodavac sprječavanjem boravka zaposlenika, koji odbijaju testiranje, u bolnici čini kaznena djela iz članka 104. KZ (diskriminacija), članka 125. KZ (povreda ravnopravnosti), članka 132. KZ (neisplata plaće), članka 133. KZ (zlostavljanje na radu), članka 138. KZ (prisila), članka 139. KZ (prijetnja), te čitav niz kaznenih djela za koje tužitelji smatraju da ih u ovoj tužbi nije potrebno navoditi. Slijedom svega navedenog traže da sud donese presudu da se tužiteljima omogući obavljanje poslova njihovog radnog mjesta bez prethodnog testiranja PCR ili drugim testom na SARS CoV-2 uz naknadu troškova postupka kao i donošenje privremene mjere istog sadržaja.

2. U odgovoru na tužbu i tijekom postupka tuženik se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu i prijedlogu za izdavanje privremene mjere u cijelosti. U konkretnoj situaciji, poslodavac je došao do saznanja po podnesenoj prijavi osoba ovlaštenih za provedbu Odluke Stožera o uvođenju posebne sigurnosne mjere obveznog testiranja svih radnika zdravstvenih ustanova, trgovačkih društava koja obavljaju zdravstvenu djelatnost te privatnih zdravstvenih radnika na virus SARS-Cov-2, u primjeni od 4. listopada 2021. NN 105/2021, (dalje u tekstu: Odluka stožera), da su tužitelji odbili predložiti EU digitalnu COVID potvrdu ili dokaz o cijepljenju, preboljenju odnosno testiranju te im nije dozvoljen ulaz i boravak u prostorijama poslodavca, sukladno sigurnosnoj mjeri iz članka V. Odluke stožera, u svrhu zaštite pacijenata i zaposlenika s kojima tužitelji neminovno dolaze u kontakt. Dakle, tužitelji nisu imali preduvjete za ulazak u radne prostorije određene propisima Republike Hrvatske, slijedom čega im je ulazak i zabranjen. U ovom je predmetu u primjeni Zakon o zaštiti pučanstva od zaraznih bolesti (NN 79/07, 113/08, 43/09, 130/17, 114/18, 47/20, 134/20) koji u članku 47. određuje da se radi zaštite pučanstva Republike Hrvatske od, između ostalog, bolesti COVID-19 uzrokovane virusom SARS-CoV-2 i drugih zaraznih bolesti, poduzimaju mjere određene tim Zakonom te međunarodnim ugovorima kojih je Republika Hrvatska stranka. U nastavku citiranog članka je određeno da radi sprečavanja i suzbijanja zaraznih bolesti iz stavka 1. ovoga članka, na prijedlog Hrvatskog zavoda za javno zdravstvo ministar može narediti posebne sigurnosne mjere za zaštitu pučanstva od zaraznih bolesti između ostalog i zabranu ili ograničenje održavanja javnih događanja i/ili okupljanja, zabranu ili ograničenje održavanja privatnih okupljanja ili druge potrebne mjere. Nadalje, sukladno stavku 4. citiranog članka, kada je, sukladno članku 2. stavcima 4. i 5. Zakona, proglašena epidemija zarazne bolesti ili opasnost od epidemije zarazne bolesti u odnosu na koju je i Svjetska zdravstvena organizacija proglasila pandemiju, odnosno epidemiju ili opasnost od nje, sigurnosne mjere iz stavaka 1. do 3. ovoga članka može odlukom narediti, u suradnji s Ministarstvom zdravstva i Hrvatskim zavodom za javno zdravstvo, i Stožer civilne zaštite Republike Hrvatske. Odluke Stožera donose se pod neposrednim nadzorom Vlade Republike Hrvatske. Tuženik kao adresat ima pravo i dužnost sprovesti u djelo Odluku stožera,

dok pitanje njezine ustavnosti i zakonitosti ne može i ne smije biti predmetom ovog postupka. Uostalom, obvezu poštivanja mjera i Odluka stožera civilne zaštite potvrdio je i Ustavni sud Republike Hrvatske rješenjem U-I-1372/2020 od 14. rujna 2020. godine, NN-105/2020. Člankom V. Odluke stožera se jasno navodi kako zaposlenici tuženika koji odbiju testiranje odnosno odbiju predložiti EU digitalnu COVID potvrdu ili odgovarajući drugi dokaz, ne mogu boraviti u prostorijama poslodavca. Predmet ovog spora nije ustavnost i zakonitost Odluke stožera, već ulazak u prostorije poslodavca bez testiranja ili druge odgovarajuće potvrde. Zbog gore navedenog, sud ne može usvojiti ovako postavljen tužbeni zahtjev jer je isti u suprotnosti s propisima Republike Hrvatske. Dalje, člankom 28. Zakona o radu (NN 93/2014, 127/2017, 98/2019) definirane su obveze poslodavca u zaštiti života, zdravlja i čudoređa radnika te je stavkom 1. navedenog članka propisano da je poslodavac dužan pribaviti i održavati postrojenja, uređaje, opremu, alate, mjesto rada i pristup mjestu rada, te organizirati rad na način koji osigurava zaštitu života i zdravlja radnika, u skladu s posebnim zakonima i drugim propisima i naravi posla koji se obavlja. Sukladno članku 7. stavku 3. Zakona o radu, Poslodavac je dužan osigurati radnicima uvjete za rad na siguran način i na način koji ne ugrožava zdravlje radnika. Nadalje, člankom 1. stavkom 2. Zakona o zaštiti na radu (NN 71/2014, 118/2014, 154/2014, 94/2018, 96/2018) propisano je kako je svrha ovoga Zakona sustavno unapređivanje sigurnosti i zaštite zdravlja radnika i osoba na radu, sprječavanje ozljeda na radu, profesionalnih bolesti i bolesti u vezi s radom, dok je člankom 5. stavkom 1. istaknuto kako su život, zdravlje i očuvanje radne sposobnosti vrednote od posebnog društvenog interesa u Republici Hrvatskoj. Tužitelji su svakodnevno pokušavali ući u prostorije tuženika kao poslodavca unatoč obavijesti tuženika o primjeni Odluke stožera, Protokolu o primjeni iste i Uputi HZJZ u vezi s primjenom EU digitalne COVID potvrde ili predloženja odgovarajućeg drugog dokaza o 3 cijepljenju, preboljenju odnosno testiranju za radnike u sustavu zdravstva. Uostalom, činjenica stupanja na snagu navedene Odluke stožera je bila popraćena u svim medijima i tužitelji su za istu sigurno znali puno prije primjene, te je ista objavljena u Narodnim novinama. Odluka tužitelja da ne poštuju sigurnosne mjere, mjere nove organizacije rada zbog zaštite života i zdravlja svih u radnom prostoru, i da žele raditi bez poštivanja istih ne može se okarakterizirati kao njihovo pravo na izbor, jer takvo ponašanje ugrožava sve druge radnike i pacijente i njihovo pravo na zaštitu života i zdravlja. Dakle, ovakva organizacija rada kod tuženika je u konkretnim okolnostima ne samo zakonita, nego i nužna. Iako pitanje zakonitosti obrade podataka u ovoj fazi nije u sudskoj jurisdikciji već u nadležnosti Agencije za zaštitu osobnih podataka, tuženik ima pravo tražiti od svog radnika da mu predloži jedan od dokaza iz Odluke stožera, bez privole. Uredba (EU) 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Direktive 95/46/EZ (Opća uredba o zaštiti podataka) je u cijelosti obvezujuća i izravno se primjenjuje u Republici Hrvatskoj od 25. svibnja 2018. godine. Kad se radi o obradi posebnih kategorija osobnih podataka (ovdje zdravstvenih podataka), uz zakoniti pravni temelj za obradu podataka iz članka 6. stavka 1. Opće uredbe o zaštiti podataka, potrebno je utvrditi i iznimku načelne zabrane obrade posebnih kategorija osobnih podataka iz članka 9. stavka 2. Opće uredbe o zaštiti podataka. Člankom 6. stavkom 1. Opće uredbe o zaštiti podataka propisano je da je obrada zakonita samo ako i u onoj mjeri u kojoj je ispunjeno najmanje jedno od sljedećega: (a) ispitanik je dao privolu za obradu svojih osobnih podataka u jednu ili više posebnih svrha; (b) obrada je nužna za izvršavanje ugovora u kojem je ispitanik stranka ili kako bi se poduzele radnje na zahtjev ispitanika prije sklapanja ugovora; (c) obrada je nužna radi poštovanja pravnih

obveza voditelja obrade; (d) obrada je nužna kako bi se zaštitili životno važni interesi ispitanika ili druge fizičke osobe; (e) obrada je nužna za izvršavanje zadaće od javnog interesa ili pri izvršavanju službene ovlasti voditelja obrade; (f) obrada je nužna za potrebe legitimnih interesa voditelja obrade ili treće strane, osim kada su od tih interesa jači interesi ili temeljna prava i slobode ispitanika koji zahtijevaju zaštitu osobnih podataka, osobito ako je ispitanik dijete. 4 Točka (f) se ne odnosi na obradu koju provode tijela javne vlasti pri izvršavanju svojih zadaća. Ako je pravni temelj za obradu osobnih podataka pravna obveza voditelja obrade ili izvršavanje zadaće od javnog interesa/službene ovlasti voditelja obrade, tada ta pravna osnova mora biti utvrđena u pravu Unije ili pravu države članice kojem voditelj obrade podliježe, a tom pravnom osnovom mora biti određena i svrha obrade ili, u pogledu obrade iz stavka 1. točke e), mora biti nužna za izvršavanje zadaće od javnog interesa ili izvršavanje službene ovlasti voditelja obrade. Predmetna Odluka Stožera civilne zaštite Republike Hrvatske predstavlja zakoniti pravni temelj za obradu iz članka 6. stavka 1. Opće uredbe o zaštiti podataka jer je obrada nužna radi poštovanja pravnih obveza voditelja obrade (točka c) odnosno jer je obrada nužna za izvršavanje zadaće od javnog interesa ili pri izvršavanju službene ovlasti voditelja obrade (točka e). Nadalje, u konkretnom slučaju, iznimke načelne zabrane obrade posebnih kategorija osobnih podataka iz članka 9. stavka 2. Opće uredbe o zaštiti podataka potpadaju pod sljedeće točke: (b) obrada je nužna za potrebe izvršavanja obveza i ostvarivanja posebnih prava voditelja obrade ili ispitanika u području radnog prava i prava o socijalnoj sigurnosti te socijalnoj zaštiti u mjeri u kojoj je to odobreno u okviru prava Unije ili prava države članice ili kolektivnog ugovora u skladu s pravom države članice koje propisuje odgovarajuće zaštitne mjere za temeljna prava i interese ispitanika, (g) obrada je nužna za potrebe značajnog javnog interesa na temelju prava Unije ili prava države članice koje je razmjerno željenom cilju te kojim se poštuje bit prava na zaštitu podataka i osiguravaju prikladne i posebne mjere za zaštitu temeljnih prava i interesa ispitanika i i) obrada je nužna u svrhu javnog interesa u području javnog zdravlja kao što je zaštita od ozbiljnih prekograničnih prijetnji zdravlju ili osiguravanje visokih standarda kvalitete i sigurnosti zdravstvene skrbi te lijekova i medicinskih proizvoda, na temelju prava Unije ili prava države članice kojim se propisuju odgovarajuće i posebne mjere za zaštitu prava i sloboda ispitanika, posebno čuvanje profesionalne tajne. Dakle, sukladno predmetnoj Odluci Stožera civilne zaštite Republike Hrvatske, uvid u EU COVID potvrdu odnosno drugi odgovarajući dokaz prilikom ulaska u službene prostorije je zakonit. Nadalje, u odnosu na sam uvid u osobni identifikacijski dokument u svrhu provjere identiteta osobe (nositelja konkretne potvrde), napominjemo da se radi o neautomatiziranoj obradi osobnih podataka bez sustava pohrane odnosno o uvidu u osobne podatke pojedinaca koji nisu namijenjeni činiti dio sustava pohrane te se u tom slučaju ne radi o primjeni Opće uredbe o zaštiti podataka u smislu odredbe članka 2. stavka 1. iste. Dakle, obrada podataka tužitelja je nužna, proporcionalna, a opseg obrade podataka je minimalan i primjeren svrsi, relevantan i ograničen na ono što je nužno kako bi poslodavac bio u skladu sa zakonom. U skladu sa svime navedenim jasno je da tuženik ničime nije povrijedio prava tužitelja, upravo je slučaj suprotan. Ideje tužitelja kako su testovi na COVID opasni za njihovo zdravlje je ničim dokazan, neutemeljen i neracionalan. Neopravdanim i nenajavljenim nepristupanjem tužitelja na radno mjesto poslodavcu su uz nove obveze provođenja Odluke stožera, borbe protiv epidemije na prvoj crti, prouzročene i dodatne teškoće jer se morala izvršiti reorganizacija posla ostalih radnika kako bi bio odrađen i posao tužitelja, a za koje vrijeme tuženik ne može zaposliti druge osobe na njihovo mjesto. Na sve predstavke tužitelja tuženik se očitovao. Tužitelji su ponovno upozoreni na obveze iz radnog odnosa radi

kontinuiranog neopravdanog izostanka s radnog mjesta, neispunjavanja ugovornih obveza, povrede propisa o sigurnosti i zaštiti na radu i propisa o zaštiti, čime su počinile povredu obveza iz radnog odnosa. U odnosu na navode tužitelja da su ovakvim ponašanjem tuženika dovedene u nepovoljniji položaj, prvenstveno s ciljem da ih se indirektno prisili na cijepljenje, su apsolutno pogrešne i protivne ponašanju tuženika. Upravo suprotno, tuženik je o svom trošku, za sve one koji se ne žele ili ne mogu cijepiti organizirao besplatno testiranje na radnom mjestu, ponudivši svima na izbor opciju s kojom će oni biti zadovoljni, a rad biti organiziran zakonito. Tuženiku nije jasno ni po kojoj osnovi, ni na koji način su tužitelji diskriminirani u odnosu na sve druge zaposlene kod tuženika. Upravo suprotno, tuženik je poduzeo sve mjere kako bi se prilagodio novonastaloj situaciji uz minimalna odricanja svojih zaposlenika. Pa čak i kad bi činjenica da su tužitelji na neki način stavljeni u nepovoljniji položaj bila točna, Zakon o suzbijanju diskriminacije (NN 85/08, 112/12) u članku 9. stavku 2. točki 1. propisuje da se ne smatra diskriminacijom postupanje koje je stvarno dovelo do stavljanja u nepovoljniji položaj osoba kada je takvo postupanje određeno zakonom radi očuvanja zdravlja, javne sigurnosti, održavanja javnog reda i mira, prevencije kaznenih djela i zaštite prava i sloboda drugih ljudi te ako su upotrijebljena sredstva u demokratskom društvu primjerena i nužna za postizanje željenog cilja, pod uvjetom da takvo postupanje ne dovodi do izravne ili neizravne diskriminacije na osnovi rasne ili etničke pripadnosti, boje kože, vjere, spola, nacionalnog i socijalnog podrijetla, spolne orijentacije i invaliditeta. Tuženik ne vidi primjereniji način za provođenje propisima mu naloženih aktivnosti koje za cilj imaju suzbijanje epidemije i zaštitu pučanstva od zarazne bolesti, od provjere COVID potvrda ili dokaza o cijepljenju ili preboljenju, uz alternativno besplatno testiranje. Predlaže odbiti tužbu uz naknadu troškova postupka.

3. U odnosu na prijedlog za donošenje privremene mjere ističe kako se protivi prijedlogu za izdavanje privremene mjere u cijelosti jer nisu ispunjeni uvjeti predviđeni odredbama ovršnog zakona. U prijedlogu za određivanje privremene mjere predlagatelj osiguranja mora istaknuti zahtjev u kojemu će točno označiti tražbinu čije osiguranje traži, odrediti kakvu mjeru traži i vrijeme njezina trajanja te, kada je to potrebno, sredstva osiguranja kojima će se privremena mjera prisilno ostvariti te predmet osiguranja, uz odgovarajuću primjenu pravila ovoga Zakona o sredstvima i predmetu ovrhe. Radi osiguranja nenovčane tražbine može se odrediti privremena mjera ako predlagatelj osiguranja učini vjerojatnim postojanje svoje tražbine, zatim: 1. ako učini vjerojatnom i opasnost da bi bez takve mjere protivnik osiguranja spriječio ili znatno otežao ostvarenje tražbine, osobito time što bi promijenio postojeće stanje stvari, ili 2. ako učini vjerojatnim da je mjera potrebna da bi se spriječilo nasilje ili nastanak nenadoknadive štete koja prijeti. Izraz tražbina prema članku 2. Ovršnog zakona (NN 112/2012, 25/2013, 93/2014, 55/2016, 73/2017, 131/2020, dalje u tekstu: OZ, ovršni zakon) označava pravo na neko davanje, činjenje, nečinjenje ili trpljenje, čime je ovršni zakon prihvatio definiciju sadržaja tražbine odnosno obveze iz članka 269. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, dalje u tekstu: ZOO) kao one koja se može sastojati u određenom davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju. Stavak 2. istog članka navodi kako takva činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva. Ulazak u prostorije poslodavca bez testiranja ili druge adekvatne potvrde nije dopušten sukladno sigurnosnoj mjeri iz članka V. Odluke stožera. Odluka predlagatelja da ne poštuju sigurnosne mjere, mjere nove organizacije rada zbog zaštite života i zdravlja svih u radnom prostoru, i da žele raditi bez poštivanja istih ne može se okarakterizirati kao njihovo pravo na izbor, jer takvo ponašanje ugrožava sve druge radnike i pacijente i njihovo pravo na zaštitu

života i zdravlja. Takvo ponašanje predstavlja i kazneno djelo opisano i kažnjivo po članku 180. Kaznenog zakona. Dakle, tražbina koju predlagatelji žele provesti mjerom osiguranja nije dopuštena, čime bi usvajanje privremene mjere bilo nezakonito, pa ih s prijedlogom treba odbiti. U prijedlogu se moraju navesti činjenice na kojima se temelji zahtjev za određivanje privremene mjere te predložiti dokazi kojima se ti navodi potkrepljuju što predlagatelji nisu učinili. Ovakva mjera bi konzumirala tužbu uz koju je predložena što nije smisao privremene mjere. Protivnik ima pravo tražiti od svog radnika da mu predoči jedan od dokaza iz Odluke stožera, bez privole. Uredba (EU) 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Direktive 95/46/EZ (Opća uredba o zaštiti podataka) je u cijelosti obvezujuća i izravno se primjenjuje u Republici Hrvatskoj od 25. svibnja 2018. godine. Kad se radi o obradi posebnih kategorija osobnih podataka (ovdje zdravstvenih podataka), uz zakoniti pravni temelj za obradu podataka iz članka 6. stavka 1. Opće uredbe o zaštiti podataka, potrebno je utvrditi i iznimku načelne zabrane obrade posebnih kategorija osobnih podataka iz članka 9. stavka 2. Opće uredbe o zaštiti podataka. Slijedom svega gore navedenog, protivnik osiguranja naslovnom sudu predlaže u cijelosti odbaciti prijedlog za donošenje privremene mjere, podredno ga odbiti, a sve uz nadoknadu troškova protivniku osiguranja.

4. Sud je tijekom dokaznog postupka izvršio uvid u svu priležuću dokumentaciju, pa je tako izvršio uvid u upozorenje na obveze iz radnog odnosa od 12. listopada 2021. (list 16 – 17 spisa), izvješće o postupanju policijskih službenika od 13. listopada 2021. (list 18 spisa), ugovor o radu od 1. travnja 2016. (list 19 spisa), ugovor o radu od 1. prosinca 2017. (list 20 spisa), nalog o upućivanju na mjesto rada od 1. ožujka 2021. (list 21 spisa), rješenje od 1. ožujka 2021. (list 22 spisa), zahtjev za zaštitu prava radnika (list 23, 74 - 76 spisa), zahtjevi za zaštitu prava radnika (list 23 – 28 spisa), nalog o upućivanju na mjesto rada (list 29 – 30 spisa), rješenje od 1. svibnja 2020. (list 31 spisa), rješenje od 1. svibnja 2020. (list 32 spisa), rješenje od 13. svibnja 2020. (list 33 spisa), upozorenje na obveze iz radnog odnosa od 8. listopada 2021. (list 34 spisa), zahtjevi za zaštitu prava (list 36 – 42, 46 – 47, 49 – 53, 56, 79 - 81 spisa), medicinska dokumentacija II.-tužiteljice (list 44 spisa), zahtjev za davanje izjave o preuzimanju odgovornosti za posljedice medicinskog zahvata (list 48 spisa), zahtjev za dostavu pisanog odgovora o davanju osobnih podataka (list 54 spisa), nalog o uključivanju na mjesto rada od 1. svibnja 2020. i 13. svibnja 2020. (list 58 – 59 spisa), zahtjev za dostavu pisanog odgovora o davanju osobnih podataka (list 72 spisa), Odluka o uvođenju posebne sigurnosne mjere obveznog testiranja svih zaposlenika zdravstvenih ustanova, trgovačkih društava koje obavljaju zdravstvenu djelatnost te privatnih zdravstvenih radnika na virus SARS – CoV – 2 NN 105/2021 od 29. rujna 2021. (list 82 – 83 spisa), Protokol o primjeni Odluke o uvođenju posebne sigurnosne mjere obveznog testiranja svih zaposlenika zdravstvenih ustanova, trgovačkih društava koje obavljaju zdravstvenu djelatnost te privatnih zdravstvenih radnika na virus SARS – CoV – 2 (NN 105/2021) od 30. rujna 2021. (list 84 – 87 spisa), obavijest sindikata KBC Zagreb članovima sindikata vezano uz najavu uvođenja covid potvrde od 17. rujna 2021. (list 88 spisa), zahtjev za dostavu pisanog odgovora za davanje osobnih podataka (list 90 – 91 spisa), zahtjevi za zaštitu prava radnika (list 92 – 95 spisa), ugovor o radu (list 96 spisa), rješenje od 10. srpnja 2017. (list 98 – 99 spisa), rješenje od 19. lipnja 2012. (list 100 – 101 spisa), ugovor o radu od 19. lipnja 2012. (list 102 – 103 spisa), Odluka od 19. lipnja 2012. (list 104 spisa), očitovanje agencije za zaštitu osobnih podataka od 23. srpnja 2023. (list 107 spisa), izvadak iz pravilnika

od radu (list 109 spisa), rješenje od 19. lipnja 2012. (list 120 spisa), ugovor o radu od 1. kolovoza 2015. (list 121 spisa), ugovor o radu od 19. lipnja 2012. (list 124 spisa), rješenje od 10. srpnja 2017. (list 127 spisa), dopis tuženika o popisu radnika ovlaštenih za obavljanje kontrole digitalnih COVID potvrda (list 169 spisa).

5. Ocjenom provedenih dokaza u smislu odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, dalje: ZPP) sud je utvrdio da su tužbeni zahtjevi I.-III.-tužitelja u cijelosti neosnovani kao i prijedlog za donošenje privremene mjere.

6. Predmet ovog spora je zahtjev I.-III.-tužitelja da im se omogući obavljanje poslova njihovog radnog mjesta medicinske sestre-tehničara. Tužitelji predlažu i određivanje privremene mjere vraćanjem na rad u roku od 24 sata od dana zaprimanja tužbe.

7. U ovoj fazi postupka među strankama nije sporno da su I.-III.-tužitelji bili zaposlenici tuženika, te da su obavljali poslove radnog mjesta medicinska sestra-tehničar Klinika za onkologiju, Zavod za internističku onkologiju, Odjel za urogenitalne tumore (I.-tužitelj), medicinska sestra- tehničar, Klinika za onkologiju, Zavod za radijacijsku onkologiju (II.-tužiteljica), medicinski tehničar Klinika za kirurgiju, Zavod za dječju kirurgiju (III.-tužiteljica).

8. Između stranaka je sporno da li tužitelji imaju pravo da ih se vrati na rad, odnosno da im se omogući obavljanje poslova njihovog radnog mjesta medicinska sestra-tehničar a da pritom nisu dužni prethodno testirati PCR ili drugim testom na SARS-CoV-2.

9. Odredbom čl. 133. st. 1. i st. 2. Zakona o radu (Narodne novine broj: 93/2014, 127/2017, 98/2019, 151/2022 dalje: ZR), propisano je da radnik koji smatra da mu je poslodavac povrijedio neko pravo iz radnog odnosa može u roku od petnaest dana od dostave odluke kojom je povrijeđeno njegovo pravo, odnosno od saznanja za povredu prava zahtijevati od poslodavca ostvarenje toga prava (st.1.). Ako poslodavac u roku od petnaest dana od dostave zahtjeva radnika iz stavka 1. ovoga članka ne udovolji tom zahtjevu, radnik može u daljnjem roku od petnaest dana zahtijevati zaštitu povrijeđenog prava pred nadležnim sudom (st.2.).

10. Uvodim u zahtjeve za zaštitu prava koji prileže spisu razvidno je da su tužitelji uložili iste pravodobno tijekom mjeseca listopada 2021. (za više dana kada im nije omogućen ulazak u prostorije tuženika kako bi obavljali rad), te isti nose prijemni štambilj tuženika zbog čega se tužba podnesena 25. listopada 2021. ukazuje pravodobnom te su isti zatražili zaštitu povrijeđenog prava zatražili unutar roka iz čl. 133 st. 2 ZR-a, no navedeno tuženik niti ne osporava.

11. Tužitelji smatraju da im je povrijeđeno pravo time što im tuženik nije omogućio dolazak na posao onemogućivši im pristup radnom mjestu. Naime, tuženik je uvjetovao tužiteljima kao zaposlenicima pristup radnom mjestu dostavom podataka o njihovom zdravstvenom stanju vezanom za cijepljenje, odnosno testiranjem na SARS-CoV-2 virus a što smatraju da je suprotno pravima i obvezama iz sklopljenog ugovora o radu. Tužitelji smatraju da takvim zahtjevima poslodavac krši njihovo pravo na rad i slobodu rada te da je pozivanje tuženika na odluke stožera civilne zaštite neosnovano.

12. Odlukom Stožera Civilne zaštite Republike Hrvatske o uvođenju posebne sigurnosne mjere obveznog testiranja svih zaposlenika zdravstvenih ustanova, trgovačkih društava koje obavljaju zdravstvenu djelatnost te privatnih zdravstvenih radnika na virus SARS-CoV-2 ("Narodne novine" broj: 105/21 i 108/21), radi zaštite pučanstva od zaraze i prijenosa te suzbijanja bolesti COVID-19 ranim otkrivanjem infekcije virusom SARS-CoV-2 uvedena je obveza testiranja svih zaposlenika na virus SARS-CoV-2 u zdravstvenom sustavu, odnosno u zdravstvenim ustanovama, trgovačkim društvima koja obavljaju zdravstvenu djelatnost i kod privatnih zdravstvenih radnika, a koji dolaze na posao, najmanje dva puta u sedam dana. Za zaposlenike u zdravstvenom sustavu, odnosno u zdravstvenim ustanovama, trgovačkim društvima koja obavljaju zdravstvenu djelatnost i kod privatnih zdravstvenih radnika uvodi se posebna sigurnosna mjera obveznog predocjenja EU digitalne COVID potvrde ili drugog odgovarajućeg dokaza o testiranju, cijepljenju ili preboljenju zarazne bolesti COVID-19 radi ulaska u prostore poslodavca, kojim dokazuju da su testirane na virus SARS-CoV-2, odnosno da su cijepljene ili su preboljele bolest COVID-19. Zaposlenici su obvezni EU digitalnu COVID potvrdu ili odgovarajući drugi dokaz predociati na uvid ovlaštenoj osobi poslodavca. Zaposlenicima koji odbiju testiranje, a odbiju predociati i EU digitalnu COVID potvrdu ili odgovarajući drugi dokaz o testiranju, cijepljenju ili preboljenju zarazne bolesti COVID-19, nije dozvoljeno ući u prostore poslodavca. Ako ne osigura provedbu posebne sigurnosne mjere obveze predocjenja dokaza o testiranju, cijepljenju ili preboljenju zarazne bolesti COVID-19 radi ulaska u prostore poslodavca, odgovorna osoba podliježe prekršajnoj odgovornosti sukladno zakonu kojim se uređuje zaštita pučanstva od zaraznih bolesti. Navedena Odluka je donesena na temelju članka 47. Zakona o zaštiti pučanstva od zaraznih bolesti ("Narodne novine" broj 79/07, 113/08, 43/09, 130/17, 114/18, 47/20 i 134/20). U konkretnom slučaju cilj obaveze testiranja zaposlenika u zdravstvenom sustavu je zaštita zdravlja i života pacijenata a koji su ranjiviji zbog oslabljenog imunološkog odgovara uslijed životne dobi ili bolesti, odnosno cilj mjere je bio prije svega zaštita pacijenata, tj. smanjiti na minimum rizik zaraze.

13. Tužitelji tijekom postupka ne spore da su odbili na ulazu na svoje radno mjesto predociati EU digitalnu COVID potvrdu ili drugi odgovarajući dokaz o cijepljenju, preboljenju odnosno testiranju, kao i da su se odbili testirati. Iz navoda stranaka proizlazi da među njima nema spora o tome da je tuženik zdravstvena ustanova te da predstavlja poslodavca na kojeg se primjenjuje Odluka Stožera Civilne zaštite. Tuženik tijekom postupka ističe da je kao poslodavac na kojeg se primjenjuje Odluka Stožera Civilne zaštite bio obavezan osigurati njenu provedbu, a s kojom provedbom je započeo 4. listopada 2021. pri tome posebno ističući da je točkom VI Odluke propisano da zaposlenicima iz točke I. i V. ove Odluke koje odbiju testiranje odnosno odbiju predociati EU digitalnu COVID potvrdu ili drugi odgovarajući dokaz, nije dozvoljeno ući u prostore poslodavca te da je tužiteljicu sa navedenom Odlukom upoznao više puta, kao i na moguće posljedice nepoštivanja postupanja sukladno istoj.

14. Protivno stavu I.-III.-tužitelja ovaj sud smatra da tuženik provedbom Odluke Stožera Civilne zaštite RH nije ograničio njihovo pravo na rad i slobodu rada, već je to pravo zbog važnih razloga, zdravlja ljudi, samo uvjetovano ispunjenjem određenih uvjeta koje je propisalo ovlašteno tijelo svojom Odlukom koja je bila na snazi i koju je tuženik bio obavezan primijeniti i provoditi te koje su tužitelji bez većih poteškoća i troškova mogli ispuniti. Člankom 58. Ustava je propisano da se svakome jamči pravo

na zdravstvenu zaštitu u skladu sa zakonom, dok Zakon o zdravstvenoj zaštiti ("Narodne novine" br. 100/18, 125/19, 133/20 i 147/20) svakoj osobi omogućuje ostvarenje najviše moguće razine zdravlja uz obvezu brige o vlastitom zdravlju i neugrožavanje zdravlja drugih. Članak 58. Ustava nužno je sagledati zajedno s člankom 69. stavkom 2. Ustava kojim je propisano da je svatko dužan, u sklopu svojih ovlasti i djelatnosti, osobitu skrb posvećivati zaštiti zdravlja ljudi. U situaciji proglašene epidemije zarazne bolesti osobna odgovornost pojedinca je povećana, jer je to nužno za sprečavanje širenja zaraze u te je potrebna pojačana društvena odgovornost koja počiva na načelu solidarnosti. To podrazumijeva da su i građani sami dužni poduzimati sve propisane mjere kako bi smanjili mogućnost širenja zaraze na minimum. To ujedno znači da je zaštita vlastitog zdravlja u ustavnom poretku Republike Hrvatske postavljena ne samo kao moralna već i kao pravna obveza svake osobe, pa tako i tuženika kao poslodavca I.-III.-tužitelja. Člankom 28. Zakona o radu, propisana je obveza poslodavca da, u skladu s posebnim zakonima i drugim propisima osigura rad i radniku osigura uvjete za rad na siguran način i na način koji ne ugrožava zdravlje radnika. Zakonom o zaštiti na radu ("Narodne novine" broj: 71/14, 118/14, 94/18 i 96/18) uređuje se sustav zaštite na radu sa svrhom unaprjeđivanja sigurnosti i zaštite zdravlja radnika i osoba na radu, sprečavanja ozljeda na radu, profesionalnih bolesti i bolesti u vezi s radom.

15. U okolnostima povećanog rizika od širenja i prijenosa zarazne bolesti, zbog koje su i donesene Odluke tuženika o provođenju odluke Civilnog stožera RH kako bi se smanjio rizik prijenosa zaraze, odluka zaposlenika da ne predoči bilo koji od mogućih dokaza da je za svoju radnu okolinu siguran, predstavlja činjenicu koja opravdava odluku poslodavca da kontrolom prilikom ulaska onemogućujući svojim djelatnicima ulazak u vlastite prostorije i rad s pacijentima. Naime, ovaj sud, kao i Ustavni sud u svojoj Odluci, Poslovni broj: U-II-5417/2021 od 21. prosinca 2021., kojom je odlučivao o ustavnosti takvih mjera uvedenih na temelju Odluke Stožera civilne zaštite Republike Hrvatske u vezi pandemije bolesti COVID-19 kao i u vezi uporabe covid potvrde u sustavu zdravstva, prihvaća navode tuženika da onemogućavanjem takvom radniku da pristupi u službene prostorije poslodavac štiti život i zdravlje dugih radnika i pacijenata, a što je obavezan i prema Zakonu o zaštiti na radu.

16. Rješenjem Ustavnog suda Republike Hrvatske, Poslovni broj: U-II-5417/2021 od 21. prosinca 2021., nisu prihvaćeni prijedlozi za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom i zakonom Odluke o uvođenju posebne sigurnosne mjere obveznog testiranja svih zaposlenika zdravstvenih ustanova, trgovačkih društava koje obavljaju zdravstvenu djelatnost te privatnih zdravstvenih radnika na virus SARS-CoV-2. Pema odredbi čl. 31. st. 1. Zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske (NN br. 99/99; 29/02 i 49/02 – pročišćeni tekst) odluke i rješenja Ustavnog suda obvezatni su i dužna ih je poštovati svaka fizička i pravna osoba.

17. Stoga mjere koje je tuženik provodio nisu diskriminatorne, jer je radnicima tuženika ostavljena mogućnost izbora, cijepljenje koje je dostupno i besplatno ili testiranje koje se provodi prije dolaska na posao na trošak tuženika. Zahtjev da se obvezno testiraju osobe koje nisu cijepljene i koje nisu preboljele bolest COVID-19 u ovom slučaju ima objektivno i razumno opravdanje. Osporena mjera ima legitiman cilj i razmjerna je u smislu da je uspostavljena pravedna ravnoteža između interesa zajednice i poštovanja prava i sloboda pojedinaca, pa se dakle ne radi se o nezakonitoj diskriminaciji u smislu čl. 14. Ustava niti navedeno predstavlja prekomjerni teret za zaposlene. Zakonom o

radu su regulirani radno pravni odnosi u RH, a njime se reguliraju temeljna prava i obveze radnika i poslodavaca, temeljem sklopljenog ugovora o radu, a člankom 1. ZR je propisana primjena i drugih pranih propisa pa tako i predmetne Odluke Stožera, a sve u svezi članka 7. stavak 3. ZR-a koji propisuje obvezu poslodavca za osiguranje uvjeta za rad na siguran način tako da se ne ugrožava zdravlje i život. Valja napomenuti da je tuženik bio dužan poštivati obveze propisane Odlukom Stožera, obzirom na ubrzano širenje i povećani rizik prijenosa bolesti COVID-19, uz omogućavanje odabira tužiteljima koji od načina provjere na bolest Covida žele odabrati, a koju su mogućnost tužitelji odbili.

18. Stoga u situaciji kada I.-III.-tužitelji nisu poštovali odluku tuženika o predočenju EU digitalne COVID potvrde ili drugog odgovarajućeg dokaza o cijepljenju, preboljenju odnosno testiranju, kao i da su se odbili testirati, to im je opravdano zapriječen ulazak na radno mjesto, odnosno u poslovne prostorije tuženika. Zbog navednog postupanje poslodavca ukazuje se zakonitim, a tužbeni zahtjevi tužitelja neosnovanim.

19. Pri tome valja navesti da je opravdano tužiteljima zapriječen ulazak u poslovne prostorije tuženika i to od strane osoba koje je tuženik ovlastio za vršenje provjera i testiranja na lokaciji Rebro u mjesecu listopadu i studenom 2021., a kao to proizlazi iz popisa koji je tuženik dostavio u spis (stranica 169 spisa), a koji sadrži popis radnika koji su imali ovlaštenje tuženika za pregled takvih dokaza i podataka. Stoga su neosnovani navodi tužitelja da su neovlaštene osobe od njih tražile osobne podatke, jer su tužitelji znali koje su to sobe koje provela odluku tuženika.

20. Neovisno o gore navedenim utvrđenjima ovdje valja navesti da je tijekom postupka tuženik istaknuo kako je radni odnos I.- III.-tužitelja u međuvremenu prestao ističući da su I. i III. tužitelji su u međuvremenu dobili izvanredne otkaze ugovora o radu, dok II. tužiteljica nije dobila izvanredni otkaz već je na njezin zahtjev radni odnos prestao dana 02. studenog 2022., slijedom čega tužitelji nemaju više pravnog interesa za vođenje predmetnog postupka. Postupci koje vode radi utvrđenja nezakonitosti izvanrednog otkaza i povratka na rad, vode se pred Naslovnim sudom i to u odnosu na I. tužitelja Marka Penavu pod poslovnim brojem Pr 17226/2021 a u kojem predmetu je doneseno rješenje kojim se utvrđuje kako je tužba povučena, odnosno za III. tužiteljicu Mariju Dunđer, pod poslovnim brojem Pr-17227/2021. Te navode potvrdili su i tužitelji na ročištu održanom 23. ožujka 2026. I.-tužitelj navodi da mu je radni odnos prestao 1. studenog 2021., III.-tužiteljica navodi da joj je radni odnos prestao 31. studenog 2021. Kako nema spora među strankama u postupku da u trenutku donošenja ove odluke I.-III.-tužitelji nisu zaposlenici tuženika, to ne postoji pravni temelj (radni odnos) temeljem kojeg bi tužitelji mogli ostvariti pravo vraćanja na rad, odnosno u radni odnos te obavljali daljnji rad. Slijedom navedenog, ovaj sud zaključuje da ne postoji niti pravni interes stranaka za vođenje ovog postupka. Zbog gore navedenih utvrđenja sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev neosnovan a iz istih razloga odbio je i prijedlog I.-III.-tužitelja za donošenjem privremene mjere jer tužitelji nisu dokazali vjerojatnost postojanja svoje tražbine prema odradbama Ovršnog zakona.

21. Sud je odbio personalne dokaze da se saslušaju stranke u ovom postupku te sve preostale dokazne prijedloge jer je predmet spora dovoljno raspravljen za donošenje odluke te bi provođenje daljnjih dokaza bilo neekonomično i dovelo bi do bespotrebnog odugovlačenja ovog postupka, a što bi bilo protivno odredbi čl. 10. ZPP-a.

22. Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. ZPP-a, prema kojoj je stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna protivnoj stranci naknaditi troškove. S obzirom da su tužitelji izgubili parnicu, dužni su, temeljem čl. 154. st. 1. ZPP-a, tuženiku naknaditi troškove parničnog postupka, dok je zahtjev I.-III.-tužitelja za naknadom troška odbijen.

23. Tuženiku je, u smislu odredbe čl. 155. ZPP-a, a prema odredbama važeće Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, priznat trošak jednokratne nagrade za zastupanje u iznosu od 250 bodova (Tbr. 7/2 OT), a što uz vrijednost boda i trošak PDV-a iznosi 625,00 eura. Tuženiku je dosuđen i trošak pristojbe na odgovor na tužbu u iznosu od 66,36 eura pa ukupni trošak tuženika iznosi 691,36 eura. Tuženiku nije dosuđen trošak sastava odgovora na prijedlog tužitelja za donošenjem privremene mjere koji je tuženik dao u odgovoru na tužbu, jer smatra da je smislenim tumačenjem važeće odvjetničke tarife, taj trošak je obuhvaćen jednokratnom nagradom iz Tbr 7/2 odvjetničke tarife koja je tuženiku i dosuđena.

24. Tuženiku su temeljem članka 27. Zakona o izmjenama i dopunama ZPP-a („Narodne novine“, broj 80/22), dosuđene zatezne kamate na parnični trošak po stopi zatezne kamate određene čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22), tekućima od presuđenja do isplate.

25. Slijedom navedenog, valjalo je odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu, 29. svibnja 2026.

Sutkinja:
Vanda Mostovac

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe nadležnom Županijskom sudu u roku od 15 dana od dana dostave presude. Žalba se podnosi pismeno, u 4 primjerka, putem ovog suda.

DNA:

1. punomoćniku I.-III.-tužitelja
2. punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-30888-c5f0d**

Kontrolni broj: **03997-6f4a2-2ade2**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski radni sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.